

Problematyka zaopatrzenia wodnego w lasach dla celów gaśniczych

Ryszard Szczygieł¹, Łukasz Tyburski¹, Paweł Wcisło²

¹Instytut Badawczy Leśnictwa, Laboratorium Ochrony Przeciwpowarowej Lasu, Sękocin Stary, ul. Braci Leśnej 3, 05-090 Raszyn

e-mail: r.szczygiel@ibles.waw.pl; l.tyburski@ibles.waw.pl

²Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Zielonej Górze, Wydział Ochrony Lasu, ul. Kazimierza Wielkiego 24a, 65-950 Zielona Góra

e-mail: pawel.wcislo@zielonagora.lasy.gov.pl

Woda jest podstawowym środkiem gaśniczym w lasach, a jej dostępność ma kluczowe znaczenie dla skuteczności akcji ratowniczych. Przepisy prawa określają wymagania dotyczące źródeł wody do celów przeciwpowarowych (zbiorniki, ciekły, hydranty, studnie) oraz ich rozmieszczenia, które jest uzależnione od kategorii zagrożenia powarowego lasu. Wprowadzony został również obowiązek okresowych przeglądów tych źródeł. Mimo tych regulacji, realia stają się coraz trudniejsze. Według danych z 2025 r., w Lasach Państwowych liczba punktów czerpania wody systematycznie maleje, głównie z powodu deficytu opadów, susz i obniżania się poziomu wód. Problem ten zilustrowano przykładem RDLP w Zielonej Górze (region o I kategorii zagrożenia powarowego), gdzie w 2020 r. aż 21% skontrolowanych punktów czerpania wody było okresowo wyłączonych z użycia z powodu suszy. W obliczu narastających problemów z dostępem do wody konieczne są działania optymalizujące jej użycie podczas akcji, takie jak budowa studni głębinowych, stosowanie prądów kroplistych, dodawanie środków zwilżających czy wykorzystywanie sprzętu podręcznego. Autorzy wskazują również na potrzebę szerszego spojrzenia na rolę ognia w ekosystemach i wykorzystania kontrolowanych wypałów jako narzędzia ograniczania ryzyka katastrofalnych powarów.